

“মৰমৰ সন্তানসকল – প্ৰীত আৰু বিপৰীত এয়া প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ শব্দ, এতিয়া তোমালোকৰ প্ৰীত এজন পিতাৰ প্ৰতি গঢ়ি উঠিছে, তোমালোক সন্তানসকল নিৰন্তৰ পিতাৰ স্মৃতিত থাকা”

প্ৰশ্ন: স্মৃতিৰ যাত্ৰাক অন্য কি নাম দিবা?

উত্তৰ: স্মৃতিৰ যাত্ৰা হৈছে স্নেহৰ যাত্ৰা। বিপৰীত বুদ্ধিৰ লোকসকলৰ পৰা নাম-ৰূপত ফুটি থকা দুৰ্গন্ধ আহে। তেওঁলোকৰ বুদ্ধি তমোপ্ৰধান হৈ যায়। যাৰ প্ৰীত (স্নেহ) এজন পিতাৰ প্ৰতি আছে তেওঁ জ্ঞানৰ দান কৰি থাকিব। কোনো দেহধাৰীৰ প্ৰতি তেওঁৰ প্ৰীত থাকিব নোৱাৰে।

গীত: য়হ ব্ৰজ্ত যা বহা হ্যে..... (এই সময় গৈ আছে.....)

ওঁম শান্তি। পিতাই সন্তানসকলক বুজাই আছে। এতিয়া ইয়াক স্মৃতিৰ যাত্ৰা বুলিও ক'ব পাৰা আৰু স্নেহৰ যাত্ৰা বুলিও ক'ব পাৰা। মনুষ্যইতো সেইবোৰ যাত্ৰাত যায়। এয়া যিবোৰ ৰচনা আছে তাৰ যাত্ৰাত যায়, ভিন্ন-ভিন্ন ৰচনা নাই জানো। ৰচয়িতাকতো কোনেও নাজানেই। এতিয়া তোমালোকে ৰচয়িতা পিতাক জানা, সেই পিতাৰ স্মৃতিত তোমালোক কেতিয়াও থমকি বৈ যাব নালাগে। তোমালোকে স্মৃতিৰ যাত্ৰা পাইছা। ইয়াক স্মৃতিৰ যাত্ৰা অথবা স্নেহৰ যাত্ৰা বুলি কোৱা হয়। যাৰ স্নেহ বেছি হ'ব তেওঁ যাত্ৰাও ভালকৈ কৰিব। যিমান স্নেহেৰে যাত্ৰাত থাকিব, পবিত্ৰও হৈ গৈ থাকিব। শিৱ ভগৱানুবাচ আছে নহয় জানো। বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধি আৰু বিনাশ কালত প্ৰীত বুদ্ধি। তোমালোক সন্তানসকলে জানা এতিয়া হৈছে বিনাশকাল। এয়া সেয়াই গীতাৰ থণ্ড (আখ্যান) চলি আছে। বাবাই শ্ৰীকৃষ্ণৰ গীতা আৰু ত্ৰিমূৰ্তি শিৱৰ গীতাৰ পাৰ্থক্যও শুনাইছে! এতিয়া গীতাৰ ভগৱান কোন? পৰমপিতা শিৱ ভগৱানুবাচ। কেৱল 'শিৱ' শব্দটি লিখিব নালাগে কিয়নো শিৱ নামতো বহুতৰে আছে সেয়েহে পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি লিখাৰ কাৰণে তেওঁ চুপ্ৰিম (সৰ্বোচ্চ) হৈ গ'ল। পৰমপিতা বুলিতো কোনেও নিজক ক'ব নোৱাৰে। সন্ধ্যাসী লোকসকলে শিৱোহম্ (ময়েই শিৱ) বুলি কৈ দিয়ে, তেওঁলোকেতো পিতাক স্মৰণো কৰিব নোৱাৰে। পিতাক নাজানেই। পিতাৰ প্ৰতি স্নেহ নায়েই। প্ৰীত আৰু বিপৰীত এয়া প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ কাৰণে। কিছুমান সন্তানৰ পিতাৰ প্ৰতি প্ৰীত বুদ্ধি থাকে, কিছুমানৰ বিপৰীত বুদ্ধিও থাকে। তোমালোকৰ মাজতো এনেকুৱা আছে। পিতাৰ প্ৰতি স্নেহ তেওঁৰ আছে, যি পিতাৰ সেৱাত তৎপৰ হৈ আছে। পিতাৰ বাহিৰে অন্য কাৰো প্ৰতি স্নেহ থাকিব নোৱাৰে। শিৱবাবাকহে কয় – বাবা আমিতো আপোনাৰহে সহায়কাৰী হওঁ। ইয়াত ব্ৰহ্মাৰ কথাই নাই। শিৱবাবাৰ প্ৰতি যিসকল আত্মাৰ প্ৰীত থাকিব তেওঁলোক নিশ্চয় সহায়কাৰী হ'ব। শিৱবাবাৰ লগত তেওঁলোকে সেৱা কৰি থাকিব। প্ৰীত নাথাকিলে তাৰমানে বিপৰীত হৈ যায়, বিপৰীত বুদ্ধি বিনশ্ৰী (বিনাশ হৈ যায়)। যাৰ পিতাৰ প্ৰতি প্ৰীত থাকিব তেন্তে সহায়কাৰীও হ'ব। যিমান স্নেহ সিমান সেৱাত সহায়কাৰী হ'ব। স্মৰণেই যদি নকৰে তেন্তে প্ৰীত নাই। তেতিয়া দেহধাৰীসকলৰ প্ৰতি প্ৰীত গঢ়ি উঠে। মনুষ্যই, মনুষ্যক নিজৰ স্মাৰক বস্তুও নিদিয়ৈ জানো। দিওঁতাজন নিশ্চয় স্মৃতিত আছে।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ উপহাৰ দিয়ে, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে ৰাজ্য লাভ কৰা। যদি অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ দান কৰে তেন্তে প্ৰীত বুদ্ধিৰ হয়। জানে যে, বাবা সকলোৰে কল্যাণ কৰিবলৈ আহিছে, আমিও সহায়কাৰী হ'ব লাগে। এনেকুৱা প্ৰীত বুদ্ধিৰসকল বিজয়ন্তী হয়। যিয়ে স্মৰণেই নকৰে তেওঁ প্ৰীত বুদ্ধিৰ নহয়। পিতাৰ প্ৰতি প্ৰীত থাকিলে, স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব আৰু অন্যৰো কল্যাণৰ ৰাস্তা দেখুৱাব। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলৰ ক্ষেত্ৰতো সকলো প্ৰীত আৰু বিপৰীতৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। যদি পিতাক বহুত স্মৰণ কৰে তেন্তে প্ৰীত আছে। পিতাই কয় – মোক নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰা, মোৰ সহায়কাৰী হোৱা। ৰচনাৰ একমাত্ৰ ৰচয়িতা পিতাৰহে স্মৃতিত থাকিব লাগে। কোনো ৰচনাক স্মৰণ কৰিব নালাগে। জগতততো ৰচয়িতাক কোনেও নাজানেই আৰু স্মৰণো নকৰে। সন্ধ্যাসী লোকসকলেও ব্ৰহ্মক স্মৰণ কৰে, সেয়াও ৰচনা হৈ গ'ল। ৰচয়িতাতো সকলোৰে এজনেই হয়। আৰু যিবোৰ বস্তু এই দুচকুৰে দেখা পোৱা সেই সকলোবোৰতো হৈছে ৰচনা। যাক দেখা পোৱা নাযায় তেওঁ হৈছে ৰচয়িতা পিতা। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰো চিত্ৰ আছে। তেওঁলোকো ৰচনা হয়। বাবাই যি চিত্ৰ বনাবলৈ কৈছে ওপৰত লিখিব লাগে পৰমপিতা পৰমাত্মা ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ ভগৱানুবাচ। যদিও কোনোবাই নিজকে ভগৱান বুলি কয় কিন্তু পৰমপিতা বুলি ক'ব নোৱাৰে। তোমালোকৰ বুদ্ধিযোগ হৈছে শিৱবাবাৰ লগত, শৰীৰৰ লগত নহয়। পিতাই বুজাইছে – নিজক অশৰীৰী আত্মা বুলি বুজি মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। প্ৰীত আৰু বিপৰীতৰ গোটেইখিনি সেৱাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। প্ৰীত ভাল হ'লে তেন্তে পিতাৰ

সেৱাও ভালকৈ কৰিব, তেতিয়া বিজয়ন্তী বুলি কোৱা হ'ব। যদি প্ৰীত নাই তেন্তে সেৱাও নহ'ব। তেতিয়া পদো কম হ'ব। কম পদক উচ্চ পদৰ পৰা বিনশন্তী বুলি কোৱা হয়। বিনাশতো সকলোৰে হ'বই, কিন্তু এয়া বিশেষভাৱে প্ৰীত আৰু বিপৰীতৰ কথা। ৰচয়িতা পিতাতো এজনেই, তেওঁকেই শিৱ পৰমাত্মায়ে নমঃ বুলি কয়। শিৱজয়ন্তীও পালন কৰে। শংকৰ জয়ন্তী কেতিয়াও শুনা নাই। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ নামো প্ৰখ্যাত, বিষ্ণুৰ জয়ন্তী পালন নকৰে, কৃষ্ণৰ পালন কৰে। এয়াও কোনেও নাজানে - কৃষ্ণ আৰু বিষ্ণুৰ মাজত কি পাৰ্থক্য আছে? মনুষ্যৰ হৈছে বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধি। গতিকে তোমালোকৰ মাজতো প্ৰীত আৰু বিপৰীত বুদ্ধি আছে নহয় জানো। পিতাই কয় - তোমালোকৰ এই আত্মিক ধান্দাতো বহুত ভাল। পুৱা আৰু গধূলি এই সেৱাত লাগি যোৱা। গধূলি 6 বজাৰ পৰা 7 বজালৈ এই সময়খিনি ভাল বুলি কয়। সৎসংগ আদিও গধূলি আৰু পুৱা কৰে। ৰাতিতো বায়ুমণ্ডল বেয়া হৈ যায়। ৰাতি আত্মা স্বয়ং শান্তিলৈ গুছি যায়, যাক টোপনি বুলি কয়। পুনৰ পুৱা জাগি উঠে। এনেকৈ কয়ো যে হে মোৰ মন প্ৰভাতত ৰামক স্মৰণ কৰা। এতিয়া পিতাই সন্তানসকলক বুজায় - মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। শিৱবাবা যেতিয়া শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে তেতিয়াহে কয় যে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব। তোমালোক সন্তানসকলে জানা আমি কিমান পিতাক স্মৰণ কৰোঁ আৰু আত্মিক সেৱা কৰোঁ। সকলোকে এইটোৱেই পৰিচয় দিব লাগে - নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তুমি তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ যাব। খাদ (বিকাৰৰ লেপ) আঁতৰি যাব। প্ৰীত বুদ্ধিৰ ক্ষেত্ৰতো শতাংশৰ হিচাপ আছে। যদি পিতাৰ প্ৰতি প্ৰীত নাই তেন্তে নিশ্চয় নিজৰ দেহৰ প্ৰতি প্ৰীত আছে বা মিত্ৰ সম্বন্ধীয় আদিৰ প্ৰতি প্ৰীত আছে। পিতাৰ প্ৰতি প্ৰীত থাকিলে সেৱাত লাগি যাব। যদি পিতাৰ প্ৰতি প্ৰীত নাই তেন্তে সেৱাতো মনোনিবেশ নকৰিব। কাৰোবাক কেৱল 'অল্ফ' (পৰমাত্মা) আৰু 'বে' (বাদশ্বাহী)ৰ ৰহস্য বুজোৱাতো বহুতেই সহজ। হে ভগৱান, হে পৰমাত্মা বুলি কৈ স্মৰণ কৰে কিন্তু তেওঁক একেবাৰেই নাজানে। বাবাই বুজাইছে যে প্ৰত্যেকখন চিত্ৰৰ ওপৰত পৰমপিতা ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ ভগৱানুবাচ বুলি নিশ্চয় লিখিব লাগে তেতিয়া কোনেও একো ক'ব নোৱাৰিব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলেতো নিজৰ চেপলিং (কলম) লগাই আছা। সকলোকে ৰাস্তা দেখুওৱা তেতিয়া পিতাৰ পৰা আহি উত্তৰাধিকাৰ ল'ব। পিতাক নাজানেই সেয়েহে প্ৰীত বুদ্ধি নাই। পাপ বাঢ়ি-বাঢ়ি একদম তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে। পিতাৰ প্ৰতি প্ৰীত তেওঁৰ থাকিব যিয়ে বহুত স্মৰণ কৰিব। তেওঁৰহে গ'ল্ডেন এজ (সোণালী যুগৰ) বুদ্ধি হ'ব। যদি অন্য ফালে বুদ্ধি ঘূৰি ফুৰে তেন্তে তমোপ্ৰধান হৈ থাকিব। যদিও সন্মুখত বহি আছে তথাপিও প্ৰীত বুদ্ধিৰ বুলি কোৱা নহ'ব কিয়নো স্মৰণেই নকৰে। প্ৰীত বুদ্ধিৰ পৰিচয় (স্মাৰক) হৈছে স্মৃতি। তেওঁ ধাৰণা কৰিব, অন্যৰ ওপৰতো দয়া কৰি থাকিব যে পিতাক স্মৰণ কৰা তেন্তে তুমি পাৱন হৈ যাব। এয়া যিকোনো লোককে বুজোৱাতো বহুত সহজ। পিতাই স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহীৰ উত্তৰাধিকাৰ সন্তানসকলকহে দিয়ে। নিশ্চয় শিৱবাবা আহিছিল সেই কাৰণেতো শিৱ জয়ন্তী পালন কৰে। কৃষ্ণ ৰাম আদি সকলো হৈ গৈছে সেই কাৰণেতো পালন কৰি আহিছে। শিৱবাবাকো স্মৰণ কৰে কিয়নো তেওঁ আহি সন্তানসকলক বিশ্বৰ বাদশ্বাহী দিয়ে, নতুন কোনোবাই এই কথাবোৰ বুজিব নোৱাৰিব। ভগৱান কেনেকৈ আহি উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে, একেবাৰে পাথৰ বুদ্ধিৰ। স্মৰণ কৰাৰ বুদ্ধি নাই। পিতাই নিজেই কয় - তোমালোক হৈছা আধাকল্পৰ প্ৰেয়সী। মই এতিয়া আহিছোঁ। ভক্তি মার্গত তোমালোকে কিমান হাবাখুৰি খোৱা। কিন্তু ভগৱানকতো কোনেও পোৱা নাই। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পাইছা পিতা ভাৰততেই আহিছিল আৰু মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ ৰাস্তা দেখুৱাইছিল। কৃষ্ণইতো এই ৰাস্তা নেদেখুৱায়। ভগৱানৰ প্ৰতি প্ৰীত কেনেকৈ গঢ়ি উঠিব সেয়া ভাৰতবাসীকহে পিতাই আহি শিকায়। আহেওঁ ভাৰততেই। শিৱ জয়ন্তী পালন কৰে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছেই ভগৱান, তেওঁৰ নাম হৈছে শিৱ সেয়েহে তোমালোকে লিখা শিৱ জয়ন্তীহে হীৰা তুল্য, বাকী সকলো জয়ন্তী হৈছে কড়ি তুল্য। এনেকৈ লিখিলে বিতুষ্ট হৈ যায় সেয়েহে প্ৰত্যেক চিত্ৰত শিৱ ভগৱানুবাচ লিখা থাকিলে তোমালোক নিৰাপদে থাকিব। কোনো-কোনো সন্তানে পুৰা বুজি নাপায় সেয়েহে বিতুষ্ট হৈ যায়। মায়াৰ গ্ৰহচাৰীয়ে প্ৰথম প্ৰহাৰ বুদ্ধিতে কৰে। পিতাৰ পৰাই বুদ্ধিযোগ আঁতৰাই দিয়ে, যাৰ কাৰণে একদম ওপৰৰ পৰা তললৈ খহি পৰে। দেহধাৰীৰ প্ৰতি বুদ্ধিযোগ আৱদ্ধ হৈ যায় গতিকে পিতাৰ পৰা বিপৰীত হৈ নগ'ল জানো। তোমালোকে প্ৰীত ৰাখিব লাগে এজন বিচিত্ৰ বিদেহী পিতাৰ প্ৰতি। দেহধাৰীৰ প্ৰতি প্ৰীত ৰখাতো হানিকাৰক। বুদ্ধি ওপৰৰ পৰা চিঙি গ'লে একদম তলত খহি পৰে। যদিও এইখন অনাদি পূৰ্ব-নিৰ্ধাৰিত ড্ৰামা তথাপিও নিশ্চয় বুজাব নহয় জানো। বিপৰীত বুদ্ধিৰ পৰা যেন দুৰ্গন্ধ আহে, নাম-ৰূপত আৱদ্ধ হোৱাৰ। নহ'লেতো সেৱাত লাগি যাব লাগে। বাবাই কালিও ভালদৰে বুজাইছিল - মুখ্য কথাই হৈছে গীতাৰ ভগৱান কোন? ইয়াতেই তোমালোকৰ বিজয় হ'ব লাগে। তোমালোকে সোধা যে গীতাৰ ভগৱান শিৱ নে শ্ৰীকৃষ্ণ? সুখ দিওঁতা কোন? সুখ দিওঁতাতো শিৱ হয় গতিকে তেওঁক ভোট দিব লাগে। তেওঁৰেই মহিমা আছে। এতিয়া ভোট দিয়া গীতাৰ ভগৱান কোন? শিৱক ভোট দিওঁতাসকলক কোৱা হ'ব প্ৰীত বুদ্ধিৰ। এয়াতো বহুত ডাঙৰ ইলেকশ্বন (নিৰ্বাচন)। এই সকলোবোৰ যুক্তি তেওঁৰ বুদ্ধিত আহিব যিয়ে গোটেই দিন বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি থাকিব।

কিছুমান সন্তান আগুৱাই গৈ থাকোঁতে-থাকোঁতে বিতুষ্ট হৈ যায়। এতিয়াই চোৱা প্ৰীত আছে, এতিয়াই চোৱা প্ৰীত চিঙি

যায়, বিতুষ্ট হৈ যায়। কোনোবা কথাত বিতুষ্ট হৈ গ'লে তেতিয়া কেতিয়াও স্মৰণেই নকৰিব। চিঠিও নিলিখিব। তাৰমানে প্ৰীত নাই। গতিকে বাবাইও 6-8 মাহ চিঠি নিলিখিব। বাবা কালৰো কাল নহয় জানো! লগত ধৰ্মৰাজো আছে। যদি পিতাক স্মৰণ কৰাৰ সময় নাই তেন্তে তুমি কি পদ পাবা। পদ ভ্ৰষ্ট হৈ যাব। আৰম্ভণিতে বাবাই বৰ যুক্তিৰে পদৰ কথা শুনাইছিল। এতিয়া জানো তেওঁলোক আছে! এতিয়াতো আকৌ মালা তৈয়াৰ হ'ব। সেৱাধাৰীসকলৰতো বাবাইও মহিমা গাই থাকিব। মিয়ে নিজে ৰজা হ'ব তেওঁ ক'ব মোৰ সমগোত্ৰীয়সকলো হওক। এৰোঁ মোৰ দৰে ৰাজ্য কৰক। ৰজাক অন্নদাতা, মাতা-পিতা বুলি কয়। এতিয়া মাতাতো হৈছে জগত অম্বা, তেওঁৰ দ্বাৰা তোমালোকে অপাৰ সুখ পোৱা। তোমালোকে পুৰুষাৰ্থেৰে উচ্চ পদ ল'ব লাগে। দিনে-প্ৰতিদিনে তোমালোক সন্তানসকলে জানি গৈ থাকিব – কোন কোন কি হ'ব? সেৱা কৰিলে পিতায়ো তেওঁক স্মৰণ কৰিব। সেৱাই যদি নকৰে তেন্তে পিতাই কিয় স্মৰণ কৰিব! পিতাই সেইসকল সন্তানক স্মৰণ কৰিব যি প্ৰীত বুদ্ধিৰ হ'ব।

এইটোও পিতাই বুজাইছে – কোনোবাই দিয়া বস্তু পিন্ধিলে তেতিয়া তেওঁৰ স্মৃতি নিশ্চয় আহিব। বাবাৰ ভাণ্ডাৰৰ পৰা ল'লে তেতিয়া শিৱবাবা স্মৃতিত আহিব। বাবাই নিজৰ অনুভৱ শুনায়। নিশ্চয় স্মৃতিত আহে সেইবাবে কোনোবাই দিয়া বস্তু ৰাখিব নালাগে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) এজন বিদেহী বিচিত্ৰ পিতাৰ সৈতে অন্তৰৰ সঁচা প্ৰীত (স্নেহ) ৰাখিব লাগে। সদায় ধ্যান ৰাখিব লাগে - মায়াৰ গ্ৰহচাৰীয়ে যাতে কেতিয়াও বুদ্ধিত প্ৰহাৰ কৰি নিদিয়ে।

(2) কেতিয়াও পিতাৰ প্ৰতি বিতুষ্ট হ'ব নালাগে। সেৱাৰ যোগ্য হৈ নিজৰ ভৱিষ্যত উচ্চ কৰি তুলিব লাগে। কোনোবাই দিয়া বস্তু নিজৰ ওচৰত ৰাখিব নালাগে।

বৰদান: সদায় স্নেহময়ী হৈ মায়া আৰু প্ৰকৃতিক দাসী বনাই দিওঁতা পৰিশ্ৰম আৰু কঠিনতাৰ পৰা মুক্ত হোৱা যিসকল সন্তান সদায় স্নেহময়ী হয় তেওঁলোক ল'ভলীন (স্নেহত লীন) হোৱাৰ কাৰণে পৰিশ্ৰম আৰু কঠিনতাৰ পৰা সদায় বাচি থাকে। তেওঁলোকৰ আগত প্ৰকৃতি আৰু মায়া দুয়োটা এতিয়াৰ পৰাই দাসী হৈ যায় অৰ্থাৎ সৰ্বদা স্নেহময়ী আত্মা মালিক হৈ যোৱাৰ বাবে প্ৰকৃতি, মায়াৰ সাহস নহয় যে সৰ্বদা স্নেহময়ী সন্তানৰ সময় বা সংকল্প নিজৰ ফালে লগাব। তেওঁৰ সকলো সময়, প্ৰতিটো সংকল্প হৈছেই পিতাৰ স্মৃতি আৰু সেৱাৰ প্ৰতি। স্নেহময়ী আত্মাসকলৰ স্থিতিৰ গায়ন আছে - এজন পিতা দ্বিতীয় কোনো নাই, পিতাই সংসাৰ। তেওঁলোক সংকল্পতো অধীন হ'ব নোৱাৰে।

স্লোগান: নলেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) হোৱা তেতিয়া সমস্যাবোৰো মনোৰঞ্জনৰ খেল যেন অনুভৱ হ'ব।

!! ওঁ শান্তি !!